

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi Z. Spółki z o.o. z siedzibą w R. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa G. d z siedzibą w T. - Wyspy Dziewicze przeciwko Z. Spółce z o.o. z siedzibą w R. o stwierdzenie nieważności uchwał, zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 grudnia 2011 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2013 r., zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2013 r.,

oddala zażalenie i zasądza od skarżącego na rzecz powoda kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego Z. sp. z o.o. z siedzibą w R. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie z powództwa G. z siedzibą w T. (Wyspy Dziewicze) o uchylenie uchwał. Skarżący wskazał, że wyrok Sądu Apelacyjnego został uzyskany za pomocą przestępstwa (art. 403 § 1 pkt 2 w związku z art. 404 k.p.c.) i z tych względów domagał się wznowienia postępowania oraz zmiany wyroku Sądu Apelacyjnego w całości w ten sposób, że zmieniony zostanie wyrok Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w R. z dnia 29 lipca 2011 r., sygn. akt [...] przez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Z uzasadnienia wynikało, że świadek H. R. składając zeznania dopuścił się przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., lecz zeznania te nie były podstawą ustaleń sądu pierwszej i drugiej instancji, gdyż wiadano, iż osoba ta nie podejmowała strategicznych decyzji w spółce G., a jako doradca firmy przekazywał tylko uzgodnienia, co nie okazało się prawdą. Sąd Apelacyjny odrzucając skargę pozwanego ustalił, że mimo powołania ustawowej podstawy wznowienia z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c., kwestionowane zeznania świadka H. R. nie pozostawały w funkcjonalnym związku z zapadłym w sprawie rozstrzygnięciem, a to uzasadnia odrzucenie wniesionej skargi. Postępowanie karne prowadzone przeciwko H. R. zostało umorzone z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

W zażaleniu na zaskarżone postanowienie pozwany (mylnie określony w tytule zażalenia powodem) zarzucił naruszenie art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez uznanie, że fałszywe zeznania świadka H. R. nie pozostawały w funkcjonalnym związku z zapadłym w sprawie rozstrzygnięciem, a to spowodowało odrzucenie wniesionej skargi. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i wznowienie postępowania, względnie o uchylenie tego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega oddaleniu.

Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu zażalenia skupia się na wykazaniu, że zeznania świadka H. R., w części, w której uznano je za sprzeczne z prawdą, miały wpływ na wynik sprawy. Wprawdzie postępowanie karne w sprawie zostało umorzone z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu, sytuacja ta mieści się jednak w zakresie stosowania art. 404 k.p.c., zgodnie z którym jedynie umorzenie postępowania karnego z powodu braku dowodów z góry wyklucza wznowienie postępowania. W takim wypadku sąd rozpoznający skargę o wznowienie postępowania zobowiązany jest do samodzielnej oceny, czy spełniona została przesłanka z art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c.

W świetle uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia oraz motywów przytoczonych w zażaleniu należy podzielić wniosek Sądu Apelacyjnego, że zeznania H. R. w części, w jakiej były one sprzeczne z rzeczywistą rolą odgrywaną przez niego w spółce, nie miały decydującego wpływu na wyrok kończący postępowanie w sprawie. Należy zauważyć, że do wniosku tego doszedł także prokurator oraz sąd karny, zgodnie przyjmując znikomą społeczną szkodliwość czynu H. R. z uwagi na brak istotnego wpływu jego zeznań na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej.

Przeciwnie stanowisko, którego w uzasadnieniu zażalenia broni skarżący, nie jest przekonujące. Należy zwrócić uwagę, że w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. mowa jest o „uzyskaniu” wyroku za pomocą przestępstwa, a zatem o sytuacji, w której przestępstwo to stało się bezpośrednią i decydującą przyczyną wydania wyroku. O relacji tego rodzaju w wypadku złożenia fałszywych zeznań mówić można byłoby jedynie wówczas, gdy miałyby one fundamentalne znaczenie dla wyniku sprawy. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 grudnia 2011 r. nie wskazuje jednak, by pomiędzy treścią nieprawdziwych zeznań H. R. a treścią rozstrzygnięcia zachodził taki związek. Ogólne stwierdzenie, że pewne ustalenia wynikają ze złożonych w sprawie zeznań świadków nie przesądza jeszcze, by to właśnie nieprawdziwe informacje uzyskane od H. R. stanowiły bezpośrednią i główną podstawę tych wniosków. Z samego przedmiotu sprawy wynika także, że sprzeczne z prawdą twierdzenie świadka co do pełnienia przez siebie w spółce funkcji „decyzyjnej” nie przekłada się bezpośrednio na przyczyny rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych powodów brak jest jakichkolwiek argumentów, które wskazywałyby na możliwość uzyskania wyroku Sądu Apelacyjnego za pomocą przestępstwa w rozumieniu art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie ze stanowiskiem dominującym w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga o wznowienie postępowania powinna zostać odrzucona wówczas, gdy wskazana podstawa wznowienia, odpowiadająca jednej z podstaw ustawowych, w rzeczywistości nie występuje w sprawie (por. m.in. postanowienia: z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UZ 6/11, LEX nr 966822 oraz z dnia 10 października 2012 r., I CZ 104/12, LEX nr 1232738). Biorąc to pod uwagę, zaskarżone orzeczenie uznać należy za poprawne.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.